

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Dzěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

9. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 12, 42.—48.

Wo sastojnitu rěczy našch Šbóžnik. Sastojniti běšče w rańšchim kraju sastarać doma abo kubla a wysche czeledže stajeny. Š jeho rufi dostawasche wona jědž a mšdu. Pšhecžimo šwojemu knjesej běšče wón tón najwyschšchi mjes wotrocžkami; wón běšče jemu ša wščitko samolwity. Š tajtimi sastojniki tón Knjes rad wěrjazych pšchiruna. Jako sastojnizy dyrbinj šwojemu Knjesej kłuzicž. My šmy postajeni wot Boha a my dyrbinj pšched jeho woczomaj czežke samolwjenje dacž, kotrež na naš cžaka.

Kak mamy Khrystušej kłuzicž?

1. Jako sastojnizy Boži, postajeni wot Boha;
2. pšched woczomaj samolwjenje, kłodžo pšched Bohom.

1. Jesuž Khrystuž je našch kral a knjes a my šmy jeho poddanojo. My šmy stawy jeho kraleštwa. Duž mamy tež šwoje pšchikłuschnosće dopjelnicž. Kšchescžijenjo Khrystušej kłuzi. Kak pak mamy my Khrystušej kłuzicž? Žich wjele šebi myšli, kaž tamny farisejski w templu, kiž šo hordži, kaž by šo jako najlěpšchi sastojniti mjes šwojim ludom wopokasał a wón šo pšchi tym šam šjebje. Kak mamy kłuzicž, tu pšchikłuschnosć nam tón Šbóžnik na wutrobu položi še šwojim šlowom: „Šhto mēnišch ty, je tón najaty šwěrnj a mudry sastojniti, kotrehož je jeho knjes postajil na šwoju czeledž, šo by jim w prawym cžaku jich potrebu dał?“ Šow mamy prawidlo, kak

dyrbimj Khrystušej kłuzicž: Jako sastojnizy Boži, postajeni wot Boha. Měštno, na kotrymž ty štejišch, je tebi wot Boha pšchipokasane, a na tym městnje dyrbišch, šchtožkuliž šy w žiwjenju, š šbožu šwojeho bližšeho škutkowacž. My dyrbinj šebi kłuzicž w Khrystužu — to je kralowski domjazy šakoń Khrystužowy. Wšchelate drje šu dary Bože — ale kaž šo roka, hdyž šlōncžko na nju šwēczi, šyboli jako parla, tak tež móže džěko twojeho powołanja, hdyž je wobšwęcžene wot Božeje hnady, pšchi najnižšchim džěle šo šybolicz jako parla, ty šy sastojniti Boži. Šo bychmy Khrystušej kłuzili, njetrjebamy won še šwojeho šemšteho powołanja. Tón Knjes je naš ša šwojich sastojnitor štajil do tuteho šwěta, jako tajkich chze naš škutkowazych wohladacž. My drje hladamy do tamneho šlubjeneho kraja, ale my šmy šebi teho wědomni, šo mamy, kaž dołho je džěń, džělacž jako dobri sastojnizy Boži, doniž nōž njepšchindže, hdyž nihto džělacž njemōže.

2. Pšched woczomaj samolwjenje — teho dla kłodžo pšched Bohom. Sastojnizy my šmy, ale jenož na wěšty cžak, hacž tón Knjes pšchindže a nam dowěrjene šako wot naš wōsmje. Tón Knjes pšchindže. Šdy wón pšchindže, my njewěmy, ale my dyrbinj šebi pšchezo na samolwjenje myšlicž a pšched Bohom kłodžicž. Wón pšchindže w našch šmjertnej hodzinje, kajteho tebe namaka? Jako dobrego sastojnika? Budže wo tebi pšlacžicž: „Šbóžny je wotrocžk, hdyž jeho knjes tak jeho cžinjo namaka, hdyž pšchindže.“ Duž dyrbinj štajnje hotowi byč. Ale je dha š temu napominanja trjeba, hdyž naš šmjercž wšchědnje wobdawa? Wopomin: hdy by šo

tebi dženka wěsta powjesč dostala, so sa lěto wumrjesch, fajki by to sacziščež na tebe cžinilo, potom by so swěru starał, so po Božim słowje na kónz pschihotowacz, potom by wachował nad swojim cžetom, potom by ty był kaž jandžel mēra, kiž bratrej rad wodawa. Tak by ty cžinil, hdyž by hiščeže mēšazy k pschihotowanju mēl. Někto pať ty ani džen wěsty njejšy a ty cžinišy a šy žiwy jako wotrocžk, kiž w swojej wutrobje praji: „Mój Knjes so dli pschińcž; a počnje bicž wotrocžkow a džomki, tež jěšč a picž a so wopicž.“ Njelubosčiwosč a žadosčiwosč staj wošebitaj strachaj sa nasche duchowne žiwjenje a pschihotowanje. Běda tym cžlowjekam, kiž budža w swojej žadosčiwosčzi pschekhwatani wot řudženja kaž Belsazar. Šbóžny tón wotrocžk, kotrehož tón Knjes wachowazeho namaka. Duž wachujče a modlče so! To je prawy ředk, wutracž hacž do kónza. Psches modlitwu wostanjemy w towařtwje se swojim Knjesom a Šbóžnikom a njebjeske mozy so nam do wutrobny žórła, so njewořlabnjemy a njewustanjemy. Njech tón Knjes potom pschińdže řazo abo posdžiščo, wón móže nař strowicž jako tych swojich a nař postajicž na kubla wěcžneje řbóžnosčje. Šamjen.

Pruhowanje psched Božim woblicžom.

(Spitta.)

1. Sam. 16, 7.

Šlób: Duišče pschecželo —.

Dušče pschepytať,
Šy mój rořkafať,
Ach, ty wěšč, fak i tobu mēnju,
Ščto ja řym a ščto ja cžinju,
Řodložk wutrobny
Se cži řnajomny.

Žórlo řwětłosčje,
Wščo cži jařne je!
Njebych nicžo tebi wuřnal,
Dha by tola mje wščať pōřnal;
Šaj, ty řnajesč mje
Lěpje hacž ja mje.

Ma mnje hladasč ty,
Šwjatař! Ščto dha by
Šnjesč mohł pohlad woła twojoh'
A so njekal hrěcha řwojoh'?

Ach, mje hrěšnik
Njewjedž do řuda.

Štupju psched tebe,
Řyča wotpadnje.
Ach, psched twojim cžolom krařnym
Šteju w řwětłe žhle jařnym;
Ščtož řym psched tobu,
Ššym tež we mni tu.

Ty, kiž hnadu dasč,
Duča posbēhasč,
Kiž ty takle hnadnje wodasč,
Žiwjenje a řbóžnosč podasč,
Š njebjesč rjekń ty to:
„Džecžo, nadžij so!“

Krařnu drařtu daj,
Ke mni prawdosč staj,
Řahotu mi pschitryj moju,
So bych řnjesč mohł jařnosč tvoju
A so wobřteju,
Božo, psched tobu.

Wřmi, ščtož cžwiluje,
Špožč, ščtož brachuje;
Wuhoj hnadnje mje wot wšcheho
Wasčnja hrěšchnoh', bjesbóžneho;
Cžin mje cžisteho,
Tebi řpodobnoh'.

Džěcža duča daj,
Řotryž „Abba“ praj,
So mohł i džecžazej wščať wěru
A twojom' woku hladacž řwěru,
Šaj, so radosč mam,
Pschińdžesč ke mni řam.

Šurij Žitawřki.

Dobre wuřnacže.

Šslawny šchwedřki kanřler hrabja Axel i Drenstierna, kotryž běsche so sa cžař řřizycžilětnje wójny wo ewangelsku žyrkej wulžy řařlužbny řcžinil, so w posłednich lětach řwojeho žiwjenja do řamoty wrócžo řečeže. Šako jeho řtam ras jendželski pōřklatž wopřta, wón k temu pschi džělenju řlědowaze pomnjecžahódne řłowa řecžesche:

„Ša řym wjele w řwěcže nařhonil a tak někotru radosčiwu hodžinu pschěžiwil. Ale tón řhumřcht, prawje wjeřelny a řbožomny žiwy byčž, řym hacł někto narwuřnyl. Ša so řwojemu Bohu džaluju, so mi wón cžařa dawa, jeho a řebje řameho prawje pōřnawacž wuřnacž. Šenicžka radosč, kotruž mam a řytam, a kotraž mi wjařny dawa džłli wščo, ščtož móže řwět dacž, je pōřnacže Božeje lubosčje w mojej wutrobje a cžitanje tuteje krařneje kniři (pschi tychle řłowach pōložil kanřler prawu ruku na bibliju). Wř, mój knježe, řče někłe w najřieřšchim řcžěwje řwojich lět, řtejče we wyřokej hnadže pola řralow a wjeřchow, řče k najwařniřšchim nadawřkam řřebany a dopjelnjucže řebame hiščeže pschi pōłnej řtrowosčzi a najwjeřškej cžilosčzi. Ale to wščitko Wař ras wopuřcži. Šotom moje řłowa lěpje řrořymicže a wobtwjeřdžene namafacže. Šotom pōřnajecže, so je wjařny mudrosčje, trosčta, wěrnosčje a radosčje w cžichim, Bohu řwječzenym žiwjenju a w cžitanju jeho řłowa nadeńcž, džłli na wščěch dworach a pschi wščěch hnadnych wopokajmach wjeřchow.“

F.

Šłoto a šłoty.

Řowjedančžko se řerbskeje Łužizny i lěta 1872 wot Š. B. M.

(Řofracžowanje.)

II.

Šserbska wjeř leži w plōdnyh dole krařneje Łužizny; my mjenujemy ju Šorinežy. Psches nju běži cžista jařna řecžka, a řjane łuki a pola ju se wščitkich bokow wobdawaju. Šnutřkach pať je wokolo kōždeho domu abo dwora wjeřšcha abo mjeřšcha řadowa řahroda, w kotrež je runje krařne nalēcžo řwoju běłocžerwjenu plachtu wupřestrijekło a najřieřšchu řelenosč hiščeže bóle porjeřšchilo. Řcžokłi buncža a řchwōrcža, wot jeneho řcženicžka k druhemu lětajo, a řytaju řebi to, ščtož je řežiwi a wōřšewi.

Wone pať tež wot Ɣwojich wulkich žujow sa pschichodne dny hromadžicž wjedža, a myšla na čaš nudy a na tajke dny, wo kotrychž tež dyrbja wone wusnawacz, so Ɣo jim njelubja. A hacž runje njewjedža, kať wjele abo hacž budža i žyła sčto wot teho nahromadženeho trjebacz móž, dha Ɣu tola džělawe a slutniwe, tať dolho hacž džělacz móža. Wone Ɣu teho dla mudrišče dnžli čzi ludžo, kotřiž to hušto sa jedyn džen pscheczinja, sčtož Ɣu sa tydžen dobyli. Sischče hóršchi pať Ɣu čzi, kotřiž Ɣobu pscheczinja, sčtož druhim Ɣlušča abo sčtož Ɣu drusy sa nič Ɣobu nadobyczž dyrbjeli; kotrymž je brjuch jich bóh a kotřiž i šhóščenjom tublo a sažlužbu pschecziniuju.

W Šorinezach bydlešče sahodnik, kiž mějesče dobru a rjanu žiwnošč. Tola i nim njeńdžišče do přědka, dofelž jeho mandžel-šča Marja dobra hospoša njebě, kaťkaž budžišče byčž mohła a dyrbjala. Wona rano posdže stawašče a njemějesče žaneho lóšča i džělu. Teho dla w Sodanež domje a dworje stajnje njeporjad knježesče — hdyž Ɣo Sodanež nan na polach, lufach a w kěrkach bėdomašče. Wón mějesče po prawym hinašče mjeno, ale w starym čašu bė wěšty Sodan tutu žiwnošč Ɣwoju mjenowal a teho dla ludžo tež posdžiščo prajachu: „Wola Sodanež“, hacž runje bėchu dawno drusy žiwnošč poměli, kiž hinať rěkaču.

Sodanež Handrij bė Ɣo i Marju woženil a i njej něotre šta pjenješ Ɣobu dostať. Marja mějesče rjane mješwočžo a draščesče Ɣo jaťo mloda towašča, tať so Ɣo mlodženzam spodobasče. Tež Handrij Ɣo do njeje salubowa, a dofelž bė mlodženz dobreje šhwalby, rjany a pschistoyny, mějesče tež Marja nad nim spodobanje.

Prěnje lěto jeju mandželstwa Ɣo derje miny, hacž runje Ɣo Handrijei njespodobasče, so Marja posdže stawa, Ɣwoje wěžy hubjenje rjaduje a lubošč i džělu nima. Tež to Ɣo jemu nje-lubjesče, so čžyšče spochi něščo dobre jěšč a picž. Šhorowata bėšče tež hušto došč, a Handrij mēnjesče, so Ɣo šhorosč po wěštnym čašu šhubi, a so potom čaš pschińdže, kotryž ju Ɣam i džělamoščzi powjedže.

Sa lěto wobradži jimaž Wóh luby Šnjes maleho šynta. Wulke wješele knježesče w jeju domje a pola jeju pscheczělstwa. Wješele šichčijna wuhotowa Handrij, a Marja bė po krotkim čašu štrowa a čerštw a móžesče i malym šyntom Ɣwój štrowy a wje-šely kemšchihód džeržecz.

Macž lubowašče Ɣwojeho šynta psche wšchu měru a šedžesče žyly džen pola kolebki. Wo rjedjenje, plokanye a hospodašstwo Ɣo jara maľo starasče, jeno warjenje jėdže bu wobstarane, kaž Ɣo Ɣluščesče, haj lěpje hacž Ɣo Ɣluščesče sa sahodnika na wšy. To mjeršasče hušto Handrija jara a we wutrobje jeho palešče, hdyž i wobjedu dom pschińdže a w domje žalostny njeporjad namaka. Wón Ɣam šapschija to a tamne žónške džělo a wotštroni njeporjad a čžyšče tať mandželštu i dobrym na jejnu pschisluščnošč do-pomnicž psches dobry pschiklad. Tola podarmo. Posdžiščo bórbo-tašče, potom šwarjesče, a to napošledku pschezo šylniščo. Marja wosta pschi Ɣwojim waschnju a njeporjad bu hiščče hóršchi, jaťo sa lěto mala holecžka, kotraž pschi šichčenizy mjeno Šanka dosta, do domu šacžeže.

Malý Šurť bė dobre džěčžo a špasče w nožy derje. Šanka pať bė jara njeměrna a njemóžesče w nožy wjele špacž. To macžer wot španja wotdžeržowašče a wona teho dla wodnjo čžim bóle špasče a wostaji w domje wšcho štejo a ležo. Pschi tym pať Ɣo stajnje se Ɣlužobnej džowku kušasče. To wšchitko Ɣo Handrijei njespodobasče. Wón šarězowašče junu Ɣlužobnizu, dofelž Ɣlušče-sče, so Ɣo ji njeprawda šta. To pať bė, kaž by wolij do wohenja linył. Marja šelesče a leštrowašče Handrija a džowku pschemě-rije jara, dawasče jemu pschimjena tajke a hinaťke a pocža na to

škoržicž, so je Ɣo se Ɣwojimi wjele pjenjesami do tajkeho njekraš-neho hnešda tyknyła.

Wot tuteho čaša knježesče w Sodanež domje wulki nje-pokoř a njeměr. Šandrij, kiž bė hewať wječor a njedželu po-polodnju po wopycže Wožeho domu stajnje domach byl, šhodžesče, tať hušto hacž bė móžno, i Ɣušodej Matijej. Wė pať to, hacž runje dobry hospodať, ratať a sahodnik, muž po Ɣwojim waschnju, kiž wšchitkón postup w duchownym šidžesče. Spochi na wyschnošč nominkow dla šwarjesče, šchulu a šchulšich wučerjow hanjesče a stajnje pscheczimo rěčesče, hdyž čžyšču drusy pschi žyrkwi a šchuli něščo polěpschicž abo něščo nusne wuporjedžecz. Šsam njebě w šchuli licžicž a pišacz nawuknył a mēnjesče teho dla, so to drusy tež njetrjebaja. Štajbóle pať hamtowašče pscheczimo temu, so šebi wyschnošč žada, so dyrbja tež holžy wšchitko to na-wuknyčž, sčtož Ɣo wot hólžow žada.

Mějachu pať w tej šamej wšy wučerja, kiž Ɣo sa wšchitko interešowašče, sčtož lud i wėdomoščzi wodži a i dalekročenju nucžesče. Šižom teho dla bėšče Matij jeho njepšcheczěl a wšchu-džom rěčesče wón temu napscheczimo, sčtož čžyšču drusy sa šchulu a wučerja čžinicž. Šandrij njebě i tym psches jene a džěšče teho dla hušto došč i Matijež domu i tym přiódkowšaczom, so nočže tam wjazy šhodžicž. Šdyž pať domach šašo Marju hamtowač a šelicž Ɣluščesče a widžesče, kať wona druhdy Šanku wokoľo wjergasče a ju „pschemjenil mjenowašče, dha jeho to šašo i Ɣušodej čžerjesče.

Tať šańdže jene lěto po druhim. Šla šhorosčž hrabny šynta přjecž, a šdasče Ɣo, so je Marja do Ɣo šchla. Ale po krotkim bė šašo žyľe ta stara! mjeršasče šebje a druhich.

Šanka nawukny šaše bėhacz a rěčecz. Šušto šwarjesče macž nana, so pschezo přjecž šhodži. Šanka i lěpschemu rěčesče. „Šaj, haj, ty hješbóžne džěčžo, ty pschezo nanej pomhašch, a tola mje wón rudži hacž do šmjercže. Šžataj, hdyž ja wumrjeju, do-štanješch mazochu; potom budžesch widžecz, kať Ɣo čzi pónđže.“ Pschi kóždej škladnoščzi hrožesče ji i mazochu a trasčesče ju tať, so bu Šanka ššoncžnje žyľe bojasna.

Šandrij wosta junu něotre wječory doma, dofelž šlupoščž Ɣušoda wjazy šnjesčž njemóžesče a nočžyšče. Šaťo Ɣo mjenužy wo tym rěčesče, so dyrbja Ɣo nowe šwony šupicž, dofelž je Ɣo šřeni puťnył, bėšče wón woprawdže mēnil, so žanych nowyč njetrjebaja a so móže Ɣo šřeni wuporjedžecz dacž, hdy by kowať želesnu wobrucž wokoľo njeho položil. Šacz runje jemu Šandrij wšcho derje wukladže, so by potom šwón wšchitkón jašny šynt šhubil, wosta wón tola pschi Ɣwojej šlupoščzi. Duž Šandrij wjazy i njemu njeńdžišče.

Tola doma Ɣo jemu dolho njespodobasče, dofelž Marja stajnje bórčesče, leštrowašče a jeho kaľasče. Š temu pschińdže nowa pschekora psches to, so bėšče wona tu a tam dolha na-prastala, sčtož Handrijei i wuschomaj pschińdže. Wón ju teho dla našwari, rošnjemdri ju pať i tym tať móžnje, so bė kaž žyľe pscheměnjena a hamtowašče žalostnje.

To Handrija tež rošmjerša a wón Ɣo šebra a džěšče do šorcžmy. W přjedawšchich čžapach bė wón jara porědko do šorcžmy šhodžil. Wot tuteje pošlednjeje pschekory šem šhodžesče pať tam huščiščo, a napošledk w šymje, hdyž bėšče šaše šwjatof, bu wšchėdny wječorny hóšč w šorcžmje. Tam njemóžesče pschi přóšdnym šedžecz a pschetrjeba teho dla sa tydžen šhětro wjele pjenješ. Šžim dlěje to trajesče, čžim bóle pocža Ɣo tež mješ došhodami a wudawkami njepšchejenoščž pošajowacz, a defizit bu kóžde lěto wjetšchi. Žona w domje bjerjesče Ɣobu wot šapitala, dofelž ji dať i pschidawku njedošahasče, a Šandrij wostaji pro-zenty Ɣwojeje žiwnoščže w šorcžmje.

Psihi tutym njeperjedže běšče wulki džiw, so mała Sanka rosczišče kaž na lětach, tak tež na czěle, na mudroszczi a po duchu. Husťo posběže swojej ruzy t njebjeskemu wótzej, so by měr a pokoj do domu dal.

(Psihichodnje dale.)

K w ě t k i.

(Potraczowanie.)

Strudni, khori saczuwaju so pschi wohladu kwětkow ros- wješeleni, trošchtowani. Woni sabhwaju, hladajo do wonjatych kheluschkow, swojeje tyšchnosće a swojich czěrpjenjow.

Bašnjer plecže kwětki do swojich spěwow. Sdže je žadyn bašnjer, kiž by wo kwětkach njespěwał? Róža a jeje schpienzu, kote hlónzo, kotrež kwětki koschi, a hlěborna roža, kiž je napoja, pčolki a mjetle, wscho so psihichodži t smyšlnemu spěwej. Wone wubudža khelusčke w jeho wutrobje; wón spožczi bjesduschnym a něnym duschu a rěcz.

Sedyn t najrjeńschich spěwow wo kwětkach je tón: Kwětkow wjeczenje. Zena knježna je kwětki schczipala a je w swojej komorje do schliczki stajila; wofna so saczinjene; wona spi. Duž wu- stupuja kwětkow dychi t kheluschkow a morja drėmazu je swojim dychanjom.

Kaž so hlónzo a hwěšdy shromadne kublo wschěch człowjekow, tak tež semine hwěžki, kwětki. Tež najkhudšche džěcžo smě je schczipacz a so t nimi psychicz; pódla hlómjaneje tšěchi bura kčěje w malej sahrodzy kwětkow kralowa, róža. Tež najkhudšchi poddan smě swojemu kralej t najmjeńšcha kwětkow wěnz daricz.

Bahly Oriental a je kwětkorěcz wumyšlil, a wot najstarschich czahow sem so kwětki byle tolmaczě czichich saczuczow, wobrasu smutskowneho žiwjenja, wutrobow směšch. Róža je swojimi czernjemi je wobras lubosće t jeje wješelemi a bolosćemi. Njesapomniczka, kotraž hamotna stejo wostanje, hdyž plustotata rěczka dale běži, je snamjo lubowazeho dopomnjenja. Dwjerdže so pschimaty schtan je wobras swěrneho, njerosdžělomneho pscheczěl- stwa. Wyrta je swojim czěmnym lisčom a bělym kčženjom, kotre- jež wobnožki so mjelcžo huscže hromadu czischcža, so snamjo czěcheje lubosće. Wyrtow wěnz ma njewjesta na hlówje. Tjalka, kotraž ponižnje pod kopjeschfami schowana kčěje a njewidžena hlódke wonjenje rospschescžera, je stare snamjo ponižnosće a směr- nivosće. Budžernak hajowy abo džěń a nóz je wobras žiwjenja, kaž wone wobriedža steji mjes hwětkom a czěmnosću. S pschezo selenej rosmarju psychimny kaschcže knježnišzy semrjetnyh a na rowy naschich lubowaných kladžemy wěnz t nješmjertniczkow abo kóczinkow.

Kwětki móžemy tež rosdžělecž po jich swontnej powabje a po smutsknej hódnosći. Róža na pschiklad ma swontnu powabu a smutsknu hódnosć; tulpa swontnu powabu bjes smutskneje hód- nosće; wjeczorniczka smutsknu hódnosć bjes swontneje powaby. Njeruna so knježna jenej abo drugej tutych kwětkow?

Kwětki so pschědnamjo smjercže a horjestawanja. Wone po krótkim kčženju wjadnu. Krafna nozowka kčěje jeno 12 hodžinow a w tej kamej hodžinje, hdyž je wufczěla, sańdže kwětki. Schtó njedopomni so pschi tutym wohladu hlówow psalmisty: Człowjet je kaž kwětki na polu, džęńka je a jutje niž wjazny! Dijane lěšchi kwětkowe so tež jich khore a smjertne loža; tola tež rowy, t ko- trychž nalěto morwi w pschekrafnjenej podobje sašo horjestawaju. Posdže a hamotnje nasymu na lukach stejaty njeczafnik, tak mjeno- wany, dofelž hewafi czah swojeho róstwa njewobledžbuje, njepsch- njeke žadyn plód; wón wufczěje bjes smjenja, ale hluboko w semi žiwu w smyje jeho koloch a psihichodne nalěto wubiwaju kopjena a smjentna tobolka. Zena wšebje spodžiwna kwětki je kulawka

(Anastatica hierochuntia, Serichorose). Horza Arabiska a Ži- domska, wšebje wokolnoscz Sericha, je jeje domowina. Tam wona w horzym pěsku korjenje pschcža, czěri kopjena a wobnožki a bēle naschizne kwětki. Wrejo scžehnje wschě swoje wobnožki a korjenje do bruneho klubuschka hromadu. Njeporědko wutorhnje wichor kuchu rostlinu se semje a wšmje ju sohu won do pschiziny. Wo- stanje na tutym puczu na wložnej pódže abo we wodže ležo póczišnje kucha a na sadcže morwa kwětki sašo wožiwjecž a rošwiva nowe kčženiczka, czehož dla je ju Linné kwětku horjestawanja mjenował. Butnikojo pschijnješu ju t khwalobneho kraja, do wody stajena póczišnje spodžiwna róža kamo po lětach t dobom sašo sa- kčěwacz. Eso powjeda, so jena tajka róža, kiž bē hižo 700 lēt stara, we wodže so sašo wotewri. Kulawka schępta nam něschto wo tym, te kotrehož czěsczi hody a jutry swony klinecža. Wona powjeda nam wo pschiziny a kraju, po kotrymž je něhdy nasch Ebóžnik khodžil; wona pokáže nam we wobrasu, kaž Woža móž morwe sašo wožiwicz móže a kaž wón tež nasche czělo, kaž kwětku horjestawanja, junu t rowa t nowemu žiwjenju wubudži.

(Psihichodnje skónczenje.)

Wschelake t bliska a t daloka.

— Póndžela je najchey Lužizy dolho woczakany plódny deschczil pschijnješla a t džaknej wutrobu smy t njebjesam hladali. Wěšo so po dolhej wulkej horzocže deschczil t, czěžkimi hrimanjami pschindže. Wože njewjedro je na wschelakich blafach nuts dyrilo. Pschezo pak je hišcže deschczila malo. Wóh chyzł so smilicz, so by hišcže sa wobohi stót nasymsta piza naroscz mohla. Róžka, kotraž je t wjetšcha wschudžom domoj khowana, ma spokojazy wunosch, sa to pak so naletne khwy t wjetšcha malo radžile. Najhubjeńsche wuhladu so ja bėrny. Ale hdyž motry czah pschindže, njetriebamy hišcže nadžiju spuschczicz. Wot lěta 1842 njepomija wjazny tajke kuche lěto kaž lėtusche.

— Prjedawšchi hlawnu a njebojasny prāsidenta Burow je psched krótkim wumrjel. Wbohi muž mějesche smudny wjeczor swojeho žiwjenja. Sa dobru wěž so bėdžesche a tola njeprawo doby. Jeho czělo so do južneje Afriki domjese, a je tež Zėndželska t temu dowolnoscz dala, so by w tej semi, sa kotruž je wojował a so bėdžil, swój wotpoczink namakalo. Jeho mjeno wostanje w czěsczi.

— Na asiatskim bitwischczu Japanizy pschezo bóle postupuja a je wulki strach, so budža so Ružojo na kupje Korca wróczo czahnycz dyrbjecž. Wěšo wschak tež njewěrne powjescže wot bitwischcža pschikhadžęja, ale to je tola je wschitkich pósnacz, so sa Ruskich hubjeńšcho steji.

— W Persiskej sašo cholera sakhadžuje. Wobhdlerjo do horow czěkaja. W Teheranje wschědnje na 900 ludži wumrje, morwi husťo na hařach ležo wostawaju.

K rozpominanju.

Je-li zo so modlic přestawaš, započina njepřecel pře- winječ a so wjeselič.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale tež we wschěch psche- dawarňach „Serb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacz. Na schtwórcž lěta placzi wón 40 np., jenotliwe czěšla so sa 4 np. pschedawaju.